

Міністерство освіти і науки України
Навчально-науковий інститут фінансів, економіки, управління та права
Національного університету
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка» (Україна)
Полтавська обласна державна адміністрація (Україна)
Білостоцький технологічний університет (Польща)
Університет Гренландії (Гренландія)
«1 грудня 1918 р» Університет Альба Юлія (Румунія)
Сучавський університет імені Штефана Маре (Румунія)
Інститут транспорту та зв'язку (Латвія)
Бургенландський університет прикладних наук (Австрія)
Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна (Україна)
Київський національний університет будівництва та архітектури (Україна)
Національний університет «Запорізька політехніка» (Україна)
Львівській державний університет фізичної культури імені Івана Боберського (Україна)
Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця (Україна)
Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького (Україна)
Сумський державний аграрний університет (Україна)

СУЧАСНІ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНІ МЕХАНІЗМИ РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

07 листопада 2024 року

Co-funded by
the European Union

Полтава
2024

через впровадження корпоративних програм розвитку лідерства, комунікаційних навичок та управління стресом, зокрема через концепції корпоративної соціальної відповідальності (CSR). Такі практики підвищують конкурентоспроможність компаній на глобальному ринку та покращують екологічну і соціальну відповідальність бізнесу, що є важливою складовою сучасного менеджменту в ЄС.

Отже, саморозвиток є основою для всебічного розвитку майбутніх менеджерів, дозволяючи вдосконалювати як Hard Skills, так і Soft Skills. Європейський досвід підтверджує, що поєднання технічних навичок із лідерськими та комунікативними здібностями є ключем до успішної кар'єри в управлінні.

УДК 351.95

Кульчій І.О., завідувачка кафедри публічного управління, адміністрування та права,
к.держ.упр., доцент; Сунко О.Д., студент
*Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)*

КОНЦЕПЦІЯ СОЦІАЛЬНОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ В КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ

Концепція соціальної справедливості (далі – СС) була чітко визначена як ключовий компонент державного управління ще із 1960-х років американським вченим Джорджем Фредеріксоном. І відтоді триває дискусія щодо встановлення рівності суспільних партнерів, економічності, ефективності та результативності публічного управління. Заклик додати цінність до практики державного управління призвів до того, що СС була названа четвертою опорою публічного управління у 2005 році. СС має бути визначена коротко і зрозуміло, мають бути розроблені чіткі критерії її оцінки і, що найважливіше, публічні службовці мають керуватися цінностями справедливості на тому ж рівні, які і принципами економічності, ефективності та результативності при впровадженні та реалізації державної політики. Питання СС завжди були частиною державного управління. Але тепер фокус має переміститися із прийому на публічну службу, просування по службі та вибору виконавців державних замовлень до таких широких сфер, як освіта, охорона громадського порядку, добробут, забезпечення житлом та транспортом тощо, особливо в умовах війни в Україні.

Справедливість можна вважати основоположною в першу чергу моральною категорією, котра пронизує всі рівні суспільного життя (право, політику, економіку, соціальні відносини, публічне управління) та включає в себе уявлення суспільства про співмірність взаємопов'язаних дій, явищ та інтересів. Реалізуючись у публічному управлінні та законодавстві, С набуває морально-правового та публічно-управлінського характеру та знаходить відображення в якості принципу або норми права.

Проявляючись у сфері організації суспільства та управління ним, моральна категорія С набуває соціальних та управлінських якостей, пов'язується з відносинами розподілу, трансформується в соціальну С як принцип. Сучасні уявлення про реалізацію цього принципу на практиці здійснення публічного управління та адміністрування проявляються у: рівності усіх громадян перед законом; забезпеченні державою гарантій життєдіяльності людини; соціальній політиці і соціальному захисті.

Враховуючи, що можливості реалізації принципу СС визначаються фактичним станом економіки в кожній країні на певному етапі її розвитку та пов'язані з темпами економічного зростання, який закладає фінансові можливості вирішення соціальних проблем не лише державою, але й іншими суб'єктами, в суспільстві повинен здійснюватися курс на високий рівень соціально-економічного розвитку, на стійкі темпи економічного росту, на систему розподілу та перерозподілу доходів, що буде забезпечувати належний рівень життя всього населення.

Як видається, СС є відносинами між індивідами та їхніми групами, між людиною та суспільством, громадянином і державою. Вона завжди пов'язана із справедливим розподілом матеріальних і нематеріальних благ у суспільстві. СС може бути досягнута лише шляхом справедливого розподілу доходів і багатства, обов'язків, прав та влади. Вона проявляється в розподілі в суспільстві матеріальних і духовних благ на основі поєднання елементів рівності та нерівності за умови знаходження балансу приватних та публічних інтересів, котрі сприяють позитивному розвитку суспільства.

С – це поняття про належне, пов'язане з історично мінливими уявленнями про невід'ємні права людини. Вона є основним поняттям людських потреб – предметом людських прагнень і людських вимог одночасно; жодна культура й епоха не бажають відмовлятися від справедливості [1, с. 10].

СС в сучасних державах відображається в нормах чинного законодавства. Взагалі, С і право мають діалектичний взаємозв'язок: реалізуючись у праві, С набуває такої властивості як нормативність, а право таким чином стає справедливим і морально обґрунтованим. Правове регулювання суспільних відносин за допомогою справедливого законодавства дозволяє домогтися СС, а закріплення морального принципу С у праві модифікує його у морально-правовий імператив. Саме тому правотворчість відіграє ключову роль у процесі трансформації моральної категорії С в правову з метою встановлення справедливого суспільного ладу, а головною метою правотворчості в демократичній державі є досягнення СС.

Необхідно також згадати про те, що С виступає моральним критерієм правотворчої діяльності та засобом надання цінності нормам права, оскільки лише за наявності С в якості своєї основи, право отримує реальний регулятивний потенціал.

Найпотужнішим засобом закріплення С прийнято вважати право, але воно цілком може бути несправедливим. Тоді С буде виходити з моральних засад, що склались у суспільстві, та напряду реалізовуватись у суспільному ладі за допомогою звичаїв, традицій, релігії та іншими позаправовими способами. Але при цьому відбудеться розрив між правом і мораллю, між державою та суспільством. Однак С не перестає існувати, якщо виходить за межі «правового поля». С розглядається як невід'ємна риса права.

Список використаних джерел

1. Орлова В. О. Справедливість як моральна категорія, соціальна та правова цінність. *Гілея: науковий вісник*. 2020. Вип. 158(2). С. 49-53. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2020_158\(2\)__11](http://nbuv.gov.ua/UJRN/gileya_2020_158(2)__11)

УДК 342.7

Кульчій І.О., завідувачка кафедри публічного управління, адміністрування та права,
к.держ.упр., доцент
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
(м. Полтава, Україна)

ЗДІЙСНЕННЯ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВОГО НАГЛЯДУ ЗА ДОТРИМАННЯМ ВИМОГ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ В ЄС

Правове регулювання у сфері захисту персональних даних у ЄС спрямоване на захист прав, свобод та законних інтересів усіх без винятку фізичних осіб, які перебувають на території ЄС, персональні дані яких піддаються обробці. Права та обов'язки базуються на концепції законної, прозорої та контрольованої обробки даних, закладеної у спеціальних принципах та яка відповідає правомірним інтересам фізичних осіб, які надають свої персональні дані (суб'єктів персональних даних). Порівняно з нормативними актами, що